

fra at være begge Parters Procurator og for det Tilfælde, at der møder en Procurator med mig i Politieretten, da kan jeg med den største Fortrøstning overlade min Sag til Dommeren, og jeg er fuldkommen overbevist om at erholde alle Oplysninger, som ere nødvendige og saa troer jeg at Sagen vil have sin gode Gang, men naar Procuratoren ikke har Lov til at møde der, nytter det ikke, at man har Lov til at indanke Sagen for Overretten, naar den ved første Behandling har faaet sit Banesaar. Enhver Mand kan ogsaa tydelig see, at der vil blive uendelig mange Sager, som ville blive indankede til Overretten, naar de paa Mulet af en 2 à 3 Mk. kunne dertil indankes, og det Offentlige bebyrdes i det Uendelige med Bekostning. Men der er et andet Hensyn, som man ogsaa maa tage i Betragtning, nemlig at vi snart kunne vente en Omregulering af vort Retsvæsen og en ny Communallov, og det er disse saa ubetydelige Sager, som til den Tid ville og kunne afgjøres i Communerne. Jeg troer, at som Sagen nu staar, vil det være den rigtige Vej at gaae, og efter mit Skøn vilde det være langt billigere end at vende tilbage til den Procesanordning eller tilbage til Amtmændenes Myndighed som Overretsdommere, thi det var vist meget uheldigt.

H. Sørensen: Den Omvendelse, som vi have seet af Udvalgets Indstilling at være foregaaet med min ærede Medforslagsstiller i Anledning af det af Forsamlingen vedtagne Forslag, som vi begge i sin Tid stillede i denne Sag, skal han og Ingen kunne vente sig hos mig. Jeg vil påstaae og udtale det Samme, som dengang. — Om nærværende Paragraph med Hensyn til Landstingets Tilføining, at naar Procuratorerne nu kunne møde i Underpolitieretten, saa var Sagen vel forsvaret, men med Hensyn til at de ikke skulle møde ved Forhøret, — da maa jeg dertil erklære, at netop ved Forhøret gjælder det jo om, at faae de Beviser fremsførte, hvorpaa Dommen vil grunde sig, og at en Procurator ikke anderledes og bedre skulle forstaae, hvilke Beviser der høre til, og hvorpaa Dommen vil komme til at grunde sig end Vedkommende selv, det kunne vi ikke antage, saa at hvad der angaaer Sagens

Grundlag, nemlig Vidnesbyrd, at det bliver ikke alene lovæssigt oplyst og tilveiebragt, men ogsaa oplyst og forklaret, saavidt som det er muligt, at faae dem til at vaage derover, det er unegtelig Hovedsagen, og dertil er Procuratorens Hjælp særdeles gavnlig i vigtige Sager, hvor man ikke kan faae det beskyttet ved Selvhjælp paa en bedre Maade; altsaa med Hensyn til dette Punkt vilde det være af den høieste Vigtighed, hvis ellers Procuratorer skulde møde i Underpolitiefager. Jeg mener derimod, at hvad enten Procuratoren skulde møde der eller ikke, saa kan man aldrig godtgjøre Sagens Mangel paa Appel til Overretten derved, at man tillader Procuratoren at møde, thi det er ikke alene, som den ærede Ordfører sagde, Hensyn til Behandlingen af Sagen og Omhyggelighed for Sagens Oplysning af de tilveiebragte Beviser, Documenter osv., det gjælder om, men her er netop Spørgsmaal med Hensyn til Underretsdommere, her er Spørgsmaal baade med Hensyn til, hvorledes de dømme i private, og i Særdeleshed med Hensyn til, hvorledes de dømme i offentlige Politieretsfager, og det var det afgjørende Spørgsmaal for mig, om Underretsdommiernes Kjendelse eller Dom skulde være den eneste og høieste Competence til at dømme; den kan jeg ikke indrømme ved disse Sager mere end Lovgivningen indrømmer i alle andre Sager, og det var det afgjørende Hovedmoment for mig til at ønske Appel. Jeg mener, at Underretsdommerne end ikke i deres egen velforstaaede Interesse kunde ønske, at Appel skulde blive nægtet for deres Person af deres Dom, at Appel ikke skal tilslades . . .

Formanden: Maa jeg gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at den specielle Discussion over det af ham stillede Forslag til § 3 vil forekomme senere.

H. Sørensen: Ja, saa skal jeg blot slutte med i Anledning af § 1 at henholde mig til den ærede Rigsdagsmands Uttringer for Dens Amt 5te Valgkreds. (Jesperfen).

Krieger: Dengang denne Sag sidst forelaaer her i Thinget til Behandling, tillod jeg mig at gjøre opmærksom paa, hvorledes den var voxet fra sin oprindelige Gjenstand under Behandlingen i Udvalget og dernæst under Be-